Ч. 113. Неділя 23 мая (5 червня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Справа скликаня ческого сойму. — Пригода росийского міністра справ заграничних. — Американці і Марокко. — Росийско-японьска війна).

„Kons. Korr.“ доносить, що тепер ведуть ся переговори в справі скликаня ческого сойму а то головно в тій цїли, щоби Чехи і Нїмцї мали нагоду порозуміти ся. То само доносить також і ческа „Politik“, котра каже, що ческий маршалок краєвий конферував оногди з президентом міністрів дром Кербером у Відни а відтак, коли вернув до Праги, розійшла ся чутка, що ческий сойм буде вже напевно скликаний в найблизшім часї а єго відкрите наступить дня 14 червня. „Nar. Listy“ доносять, що справа скликаня ческого сойму має остаточно порішити ся нинї в Будапештї, куди др. Кербер мав виїхати, щоби взяти участь в принятю у цїсаря. Коли би так дїйстно було, то нинї справа скликаня ческого сойму не була би порішена, бо др. Кербер з причини занедужаня не міг поїхати до Будапешту.

Від якогось часу ходила глуха вість про якийсь замах на росийского міністра справ заграничних ґр. Лямсдорфа, але годї було знати, що на тім правди, тим більше, що росийска аґентия телеґрафічна заперечила замах. Тепер справа вже вияснила ся. Міністер вийшов був перед кількома днями на прохід зі своїм помічником кн. Оболеньским. Тодї приступив до него на улици кн. Алексій Долгоруков і вдарив его палицею після одних по лици, після других по плечи. Той кн. Алексій Долгоруков має бути той сам, що свого часу виступав в Болгариї яко фальшивий посланник царя. Що було причиною того нападу, годї знати; берлиньскі ґазети нотують лиш чутку, що у висших правительственних кругах петербурских ходить уперта чутка, що мін. Лямсдорф має уступити а єго місце має заняти міністер справедливости Муравєв. З другої же сторони кажуть, що чутка о димісиї Лямсдорфа єсть безосновна, бо Лямсдорф має у царя велику ласку.

Справа марокканьска мимо договору, який станув межи Анґлією а Францією, готова знов станути причиною межинародного спору. Шкіру на медведи подїлили, але медвідь жиє і випасає ся добре та ще й лїзе в чужий овес. В Марокку крім султана єсть ще й богато шейхів, що уважають себе мов би за удїльних князїв і господарять в краю на власну руку: деруть шкіру з біднїйших від себе, нападають на таких самих шейхів як они і рабують їх добро, коли удасть ся, а коли можна зловити якогось чужинця і мати надію, що дістане ся за него великий окуп, то й так роблять. Так зробив також і шейх Раісулї, що недалеко Танґера зловив одного Американця Пердікаріса та Анґлїйця Варлї. Але про Анґлїйця майже нїхто й не говорить а за то Америка упоминає ся дуже енерґічно о свого підданого. Сполучені Держави вислали свою фльоту до Танґера і завізвали Францию на поміч, нїби признаючи їй право опіки над Мароккоом, але таки не вдїяли нїчого, бо марокканьскі власти не можуть зловити шейха. Тепер же американьский посол віднїс ся безпосередно до марокканьского правительства і загрозив, що коли би Пердікаріса убито, то американьский корпус маринарский вийде на беріг і перейде з одного кінця Марокка на другий, доки аж не зловить Раісулія та его ватагу і не повішає всіх. Анґлія, видко, не хотїла також позістати позаду за Америкою і постановила також вислати військо до Марокка. Ситуация стала отже поважна, бо дві великі держави лагодять ся вже до походу на Марокко а Франция чей не буде спокійно на все дивити ся. Яку ролю грає в цїлій сій справі той якийсь Пердікаріс, звідки він взяв ся в Марокку і що він там робив, годї знати; але то має бути певною річию, що той шейх Раісулї стоїть в добрих відносинах до маврийских урядників.

З поля росийско-японьскої війни не наспіли нинї ніякі вісти. Причина лежить, здаєсь,

---

5)

БЕЗ МОВИ.

(З росийского — *Володимира Короленка*.

(Дальше).

На другий день рано прийшли на поклад американьскі цлові урядники, веліли підписати якийсь папір а між тим притягнено пароход цїлком до берега. Дїйстно сумний то був вид бачити того морского великана тепер без ніякого руху, як він стояв на водї мов мертвий, між тим як якийсь малий пароходець порав ся з ним, немов жива мурашка з мертвим хрущем. То потягне єго з заду, то забіжить з переду і свище і сичить і вертить єго сюди й туди... А пристань то була великаньска шопа, яких на березї було богато. Стояли рядами, погані, понурі і страшенно великі. Лише в однїй з них товпили ся Американцї, що голосно верещали, свистали і кричали гура! Матвій поглянув там з послїдною іскрою надії, що побачить свою сестру і відвернув ся розчарований. Куди там!...

Вкінци пароход був в серединї. Якийсь моряк виліз зручно як кіт цїлком в гору під дах шопи і спустив на корабель місток. Тепер вийшли всї люди з корабля по тім містку на берег і вступили на землю Америки.

Нашим землякам було сумно... Они йшли за другими, чейже не можна було вічно сидїти на кораблі. Але коли би правду сказати, то Матвій був тої гадки, що на кораблї було лїпше. Там їхало ся й їхало... Небо, хмари і море і вітер, а на передї, де море кінчило ся, була доля, яку Господь судив чоловікови... І ось появила ся земля, але не була цїлком хороша. Напротив всїх инших хтось вийшов на стрічу, люди обіймали ся, цїлували ся і плакали. Лиш наших Лозівців нїхто не стрічає і они мусять самі іти глядати своєї незвістної долї. Але що мають робити, куди обернути ся, куди іти, того не знають. І стоять тут в своїх білих полотнянках, в високих чоботах і великих бараначих шапках, з палицями в руках, які привезли з собою з рідного Лозища — стоять мов заблукані, а між ними дївчина з своїм клунком.

VI.

— Жид! Щира правда, нехай мене грім убє, коли то не жид! — відозвав ся нагле Дима і показав на якогось пана в округлім капелюсї і короткім, зношенім сурдутї. Хоч побіч него стояв молодий, гарно одїтий панич, що вже цїлком не виглядав на жидика, та скоро лиш пан відвернув ся, пізнав і Матвій сейчас, що то без сумнїву мусить бути жид, а до того жид росийский десь з Могилева або Житомира, Миньска або Смоленьска; немов би саме вертав з ярмарку і лиш переодів ся по мїсти.

Утїшили ся, коли побачили того чоловіка, немов би то був їх рідний брат. І жид, побачивши білі полотнянки і бараначі шапки, наблизив ся і поздоровив наших подорожних.

— Дай Боже щастє з приїздом! Як вам веде ся, панове? Я зараз пізнав, що то мусять бути земляки.

— А що? — скрикнув урадований Дима. — Я не казав? То дїйстно добрий нарід. Де хочеш, там він є. Добрий день, пане жиде, не знаю, як вас називати.

— О, колись звали мене Борухом, а тепер називаю ся Борк, містер Борк — відповів жид і немов з гордостию погладив свою борідку.

— А, нехай же тебе! Отже, слухай Борку...

— Містер Борк — поправив жид з ще більшою гордостию.

— Ну, про мене, містер, коли так конче хочеш... Де тут є порядна господа, не дорога, знаєш, але й не надто лиха? Бо, бачиш, хоч ми в простій одежи, то ми все таки не прості хлопи... халупники... А до того, як бачиш, є з нами отся молода дївчина...

— Ну, чиж я сам не бачу, з ким маю дїло? — відповів містер Борк дуже полїтично. — Що ви собі думаєте про мене? Хе! Чи містер Борк дурний, не знає людий? Але мушу вам сказати: то було ваше велике щастє, що ви так зараз стрітили ся з містер Борком. Я не кождого дня заходжу до пристани, чого мав би сюди приходити кождого дня?... Але у мене найдете зараз добре пристановище і для панни буде окрема комнатка, разом з моєю дочкою.

— А, бачите, як добре — сказав Дима і оглянув ся довкола, немов би він сам винай-

в тім, що тепер роблять ся приготовлення до більшої акциї з обох сторін. Після давнійшої вісти з Чіфу мав похід на Порт Артур розпочати ся вже дня 2 с. м. і японьскі патрулі стрітили ся вже з российскими на північній стороні від кріпости, але сама облога не так борзо розпічне ся, бо насамперед треба спровадити тяжкі пушки і уставити їх, що вимагає і богато часу і труду а відтак і не аби якої борби з неприятелем, котрий не дає укріпити ся в позиції. Японці відкрили недалеко Порт Артура цілу систему мін заложених під землею, котрі були призначені на то, щоби висадити у воздух японьске войско. До Дальнього привезли Японці богато материялу потрібного до будови зелізниці, до котрої мають готовий материял перевозовий, бо в Дальнім взяли кількасот добрих ваґонів а в Пулянтієні чотири льокомотиви. В Дальнім по уступленю Росиян отворено арешти і з них повиходили всілякі злочинці, котрі крали і розбивали та нападали людий аж до хвилі, коли до міста прийшли Японці.

Новинки.

Львів дня 4-го червня 1904.

— З львівскої ерхієпархії. Завідательства одержали оо. Володимир Глібовицкий в Баківцях, Клявдий Свїжиньский в Ярчівцях і Роман Березовский в Чертежи. — Приходскими сотрудниками установлені: Юліян Фациевич в Стрілисках нових, Іполит Штогрин (син) в Стрілках і Йосиф Марицкий (з правом духовної управи) в Коростовичах. — Правительство установило дотацию для приватних сотрудників в Новици, Бережници шляхотскій, Пониковици малій і Коростовичах. — Розписаний конкурс на посаду прих. сотрудника в Тернополи по уступившім о. Володимирі Лешневскім, а також на посади катехитів при видїлових школах в Болехові і Перегиньску.

— За дефравдацию. В громадскій касї в Городку викрито тому два роки дефіцит в сумі поверх 6000 корон. Супротив того заряджено против кількох громадских функціонарів слїдство, звернене головно против касиєра Якова Штурми і контрольора Йосифа Енґля. Остаточно обжаловано лише Енґля о мальверзацию, однак по переведеню розправи перед судом присяжних увільнено м. р. і Енґля від вини. Незадовго потім проявили ся нові неправильности в громадскій касї в Городку, а переведене слїдство доставило прокураториї материял до нового обжаловання Енґля о дефравдацию 103 К. а Якова Штурму о дефравдацию 49 К. Дня 1 го м. м. відбула ся против них перед трибуналом карного суду у Львові розправа і в результатї засуджено Енґля на два місяції вязниці. Штурму увільнено від вини і кари.

— Телєґраф без дроту. В Кольтано коло королївскої фарми Оля Росоре, недалеко Пізи в Італії, побудовано стацию телеґрафу без дроту системи Марконїя. Цїла збудована з каменя і буде найбільшою стациєю на сьвітї. Будова скінчить ся в вересни с. р. Стация буде пересилати телеґрами безпосередно до Великої Британїї, Канади, Сполучених держав і до всїх більших кораблїв, які кружать на морях Середземнім, Балтийскім, Червонім, та океанах Атлянтийскім і Індийскім.

— Убийство. З Долини пишуть: Оногди лучила ся в тутешній копальни соли суперечка між двома робітниками, котра дуже сумно закінчила ся. Один з тих робітників, Михайлюк, вхопив в часї суперечки колесо від воза і так ним ударив свого противника в голову, що той на місци погиб. Убийника зараз зловили другі робітники, відобрали єму колесо, а жандармерия відставила єго скованого до карного суду в Стрию.

— Небезпечний любовник. Ів. Ганевальдови, слюсареви у Львові, дуже подобала ся кухарка Клементина Яворска. Отже почав єї від довшого часу переслїдувати своєю любовію. В послїдних днях купив собі Ганевальд револьвер і влетів з ним раз до кухні мешканя, де служила Яворска, та грозив їй, що єї застрілить, коли з ним не вийде зі Львова. Дївчина утїкла налякана, а Ганевальд заявив тодї, що послїдний день виїзду або смерти улюбленої назначує на день 3 с. м. І дїйстно явив ся на другий день з револьвером, але осторожна дївчина візвала телефонїчно полицию, в наслїдок чого небезпечний любовник опинив ся в арешті.

— Нові міста. Торгові місцевости на Буковині, Сторожинець і Вижниця зістали піднесені на основі цїсарского дозволу до ряду міст.

— Про пожар Виткова, о якім ми доносили, пишуть звідтам: Дня 31 мая с. р. в полудни, вибухла у нас пожежа в стодолї селянина Івана Вергуна. В протягу 10 мінут огонь прокинув ся в чотирох місцях і при сильнім західно-північнім вітрі обіймив цїле місточко і церков, коло котрої уратовано лишень дзвіницю. Всьо спопелїло. Згоріли: церков, з котрої всьо винесено крім образу Матери божої в великім вівтари, 19 селяньских господарств, 3 божницї і 99 жидівских домів, разом 121 домів, а крім того будинки господарскі д-ра Павлюка і на станици жандармериї, двоє людий (Жидів), 2 корови, 16 штук безрог і богато дробу. Ратунок був неможливий. Шкода страшенна, але ще не обчислена.

— Цїсарскі маневри відбудуть ся сего року в Чехії. Найяснїйший Пан замешкає в місцевости Сгекна коло Тахав, в замку князя Альфреда Віндішґреца.

— Пропав без вісти. Чотирнайцятьлїтний син кондуктора зелїзничого Володислав Леськів, що вийшов перед тиждшем з дому родичів при улици Кордецкого ч. 16 у Львові, пропав без вісти.

— Незвичайна подія лучила ся коло Маганой Сіті, в Пенсильвенїї в північній Америці. Іван Кушнїр, гірник з Бівер Брук, як пише амер. „Свобода,“ пив і гуляв без упину через кільканайцять днів з ряду. Наслїдком сего занедужав на „delirium tremens“ (пянцка недуга) і по кількох конвульсийних пароксизмах сконав. Покійника всаджено отже в домовину і відіслано на зелїзницю, щоби відвезти єго до родини. Показало ся однак, що минимий вмерлець не хоче ще гнити в сирій земли, бо на поїздї воскрес і почав розбивати домовину. Зелїзнича прислуга відчинила тодї віко домовини і видобула з неї живого, хоч дуже ослабленого Кушнїра, котрий за кілька днів пішов до роботи.

— Фестин в Самборі. Звідтам пишуть нам: Видїл товариства „Шкільної Помочи і Бурси сьв. Володимира“ враз з Комітетом Пань в Самборі устроїть с. р. великий фестин получений з льотериєю фантовою. Дохід призначений на покрите довгу затягненого при купнї реальности на бурсу. Просимо ВПов. Землякія і Добродїїв молодїжи о ласкаве даровані на сю цїль фантів і переслання їх на руки Впов. панї Ю. Коритовскої в Самборі (почта) до 15 липня 1904. Найбільше пожадані є фанти ручної роботи, хотяй радо приймемо і всякі (живі фанти день перед фестином) як також датки в грошах. — В день фестину відбуде ся також забава з танцями. Від видїлу „Шкільної Помочи і Комітету Пань“: *сьвщ. М. Ортиньский, Ю. Коритовска, Т. Біленький.*

— Будова нового театру в Чернівцях. Віденьский будівничий Фельнер прибув в понедїлок до Черновець, щоби остаточно полагодити справу будови нового театру. На умисне скликанім засїданю маґістрату предложив Фель-

---

шов того містера Борка. — Отже веди нас до твоєї господи.

— Може заберете з собою ваші пакунки?

— Які пакунки! Праву кажучи маємо ось тут всьо з собою.

— Гм, то не богато. Джон! — скрикнув до молодого чоловіка, що таки справдї був єго сином. — Чогож стоїш і гави ловиш! Бери річи панни.

Молодий чоловік не був гордий, видко було зараз. Здоймив чемно капелюх, взяв від Анни єї клунок і всї разом вийшли з пристани.

Перейшли улицю і завернули в другу, яка видала ся нашим виходцям немов би яка печера. Темні, високі доми з вузкими входами, а до того в половині висоти домів вздовж цїлої улиції положений на стовпах поміст, що цїлком засланяв вид на небо.

— Ах, Боже, Матїнко Божа! — скричала нагле Анна зі страхом і вхопила Матвія за рамя.

— Всякоє диханіє да хвалить Господа! — промовив і собі Матвій — а то що таке?

— Ай, ай, чого ви так налякали ся? — сказав жид. — Се лиш поїзд. Ну, ну, ідїть лиш, велика річ.... Нехай собі поїзд іде своєю дорогою, а ми пійдемо своєю. Він нам нїчого не винен, а ми єму нї. Тут, мушу вам сказати, такий край, що нема часу до страченя.

І містер Борк ішов дальше. Наші земляки пійшли також, але їм було ніяково, бо палї довкола дрожали, улиця гуділа, на горі на помості брячало зелїзо і понад самі голови Львівців перелетів поїзд як вихор. З роззявленими ротами дивили ся, як поїзд мов вуж закрутив ся на розї улиці, причім дотикав майже вікон домів, а відтак щез у воздусї.

І нашим землякам, що привикли були доси лише до шуму рідних лїсів, шепоту шувару над тихою річкою і до скрипоту колїс в степі, видавало ся немов би попали до якого чистилища. Доми такі високі, що як глянути в гору, то шапка з голови злїтала! Глянуть назад, сторчать корабельні щоглн як випалений ліс; а глянути в гору на небо, то оно цїле закопчене і на половину заслонене тою зелїзницею, від чого на улици було майже темно. А на переді видко як півперек від одної улиці до другої летить вже другий поїзд і цїлий воздух наповнений свистом, брязкотом, стукотом і шумом льокомотив.

— Христе Боже! — шептала Анна блїдими устами. Матвій лиш прикусував вуси, а Дима ішов понурий з опущеною головою, зігнувши ся під тягаром свого клунка. А за ними бігли юрбою дивні малі уличні чортики, деякі такі чорні як вичищений чобіт і зазирали їм в лице, скакали, сьміяли ся, а якийсь високий непотріб кинув Димі в голову обгризений кусник якогось овоча.

— Га, чоловік дїйстно може втратити терпеливість — сказав Дима і поклав свій клунок на землю. — Слухай, Берку....

— Містер Борк — поправив жид.

— А що тут у вас робить поліция, містер Борк?

— Що вас обходить поліция? — відповів жид невдоволено. — Пощо трудити полїцию такими дрібницями? Тут не такий край, аби за найменшою дурницею кликати поліцию.

— Ага, то певне то називають тут волею — сказав Дима їдко. — Чоловікови кидати болотом в голову — то воля.... Ну, коли тут така воля, то слухай, Матвію, дай тому злодїєви доброго штурханця, може тоді будемо мати спокій.

— Нї, прошу, не робіть того — просив Борк. — Ми вже зараз будемо дома, то дуже близько. Ті хлопчиска тому так поводять ся, бо.... як маю вам сказати.... їм немило бачити таких кудлатих і брудних людий, як ваші милости. Я маю тут недалеко голяря.... Той дуже дешево вам всьо зробить. Найдешевший голяр в Новім Йорці.

— Хороша менї воля, нехай єї чорт возьме! — воркнув гнївно Дима і знов закинув свій клунок на плече.

Але в тій хвили упала на него знов шкірка з банана. Не було що робити, він мусїв терпіти і дальше іти. Впрочім они не далеко зайшли, коли містер Борк задержав ся.

— А тепер, прошу, ходім по тих сходах на гору.

— Кудиж ми зайдемо, коли ті сходи не ведуть до нїякого дому — сказав Дима. І справдї вели сходи на гору на те саме місце, що було над їх головами.

— Тут мусимо всїсти до поїзду.

— Я не пійду — заявив Дима рішучо. — Бог сотворив чоловіка, аби він ходив і їздив по земли. Досить вже, коли переїде ся то прокляте море, що мало души не виперло з тїла. А тут ще лїтай по воздухах як ворона Веди нас пішки!

— Ай, ай! — сказав містер Борк нетерпеливо — що менї з вами робити? Прошу, пійдете?

— Я не йду! — сказав Дима рішучо і додав, сбертаючи ся до Матвія і Анни:

— А ви також не йдїть!

нер начерк театру із поємностию для 813 видців. Льож назначено 35. Театральна будівля має стояти на значнім підвисшеню, щоби могла значно виступати понад инші будівлї. Пляни зустріли ся з цїлковитим одобренєм. Тогож таки дня удала ся депутация маґістрацка до краєвого президента, щоби просити єго о як найшвидше потверджене плянів, що він і приобіцяв. Театр має занимати 1130 m² площі і буде коштувати около 600.000 К.

— **Із Станиславова** пишуть: Рускі товариства в Станиславові рішили устроїти в другій половинї червня с. р. в честь Преосьв. епископа др. Хомишина між иншими привітний концерт. На концерті відспівують ся: „Кантата“, слова Ярского, музика Січиньского, „Блажен муж“ Бортняньского і „Христина“ Шевченко-Топольницкий, всьо в супроводі войскової музики під батутою о. Остапа Нижанковского. Щоби скріпити хори „Станиславівского Бояна“, виділ того товариства просить всіх руских мельоманів так пань як панів, сьвященників, учителїв народних і т. д. особливож станиславівскої диецезиї, щоби зволили взяти чинну участь в тім концерті і в тій цїли надіслали оголошеня на руки др. Віктора Слоневского, ц. к. адюнкта судового в Станиславові, почім сейчас одержать потрібні ноти і проґраму передконцертових проб.

— **Письменники на поли війни.** Звістний російский письменник Антін Чехов удав ся, як доносять з Петербурга, на поле російско-японьскої війни. Зголосив ся добровільно як резервовий лїкар. Чехов дав вже доси в своїх мистецких оповіданях чимало характеристичних і займавих картин з воякского житя, а тепер можна надіяти ся, що єго побут на воєннім всходї увінчає ся богатим творчим жнивом. — Також польский письменник Генрик Сенкевич вибирає ся на поле війни збирати материял до цїлої серії оповідань. Як доносять з Варшави, Сенкевич удав ся наперед до Петербурга, щоби одержати в міністерстві війни припорученя, потрібні до подорожи на далекий Всхід.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ціна збіжа** у Львові дня 3 червня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·25 до 8·50; жито 6·50 до 6·75; овес 5·70 до 6·—; ячмінь пашний —·— до —·—; ячмінь броварний 5·75 до 6·50; ріпак 9·15 до 9·40; льнянка —·— до —·—; горох до варення 7·75 до 11·—; вика 5·75 до 6·—; бобик 5·50 до 6·25; гречка —·— до —·—; кукурудза стара 6·25 до 6·50; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 65·— до 75·—; конюшина біла 65·— до 80·—; конюшина шведска 65·— до 80·—; тимотка 22 — до 28·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Угнів 4 червня. Розправа розпочала ся о 9 год. рано. До полудня відбувало ся відбиранє ґенералій. Бракує 14 обжалованих, котрі переважно перед дорученєм акту обжалованя виїхали до Америки.

Відень 4 червня. Міністер др. Кербер, котрий мав виїхати до Будапешту, перестудив ся і мусів позістати у Відни.

Прага 4 червня. Ческа праса єсть того погляду, що ческий сойм буде напевно скликаний на день 14 с. м.

Петербург 4 червня. Російска аґенция телеґрафічна доносить з Мукдена: Ситуация в районї воєннім не змінена. З Порт Артура нема ніякої вісти. Акция наших відділів в північно-західній Кореї непокоїть Японців у великім степени.

Петербург 4 червня. Ґен.-поручник Ґілїньский телеґрафує до міністра війни: Ґен. Штессель переслав 28 мая слїдуючий рапорт: Дня 26 мая вечером по завзятій борбі, котра тревала два днї, велів я опорожнити позициї коло Кінчов, позаяк проти нас станули до бою що найменше три японьскі дивізиї з 128 пушками. Неприятельский огонь, особливо 4-рох канонірок і 6-тьох торпедовців знищив зовсім наші батериї коло Кінчов. Пятий полк стоячий в Кінчов ставив неприятелеви завзятий опір. Так само наші батериї і канонірка „Бобр“ наробили Японцям великої шкоди. Ми стратили в убитих і ранених 30 офіцирів і около 800 вояків. Всї полишені пушки зроблено неужиточними. Найзавзятїйша борба вела ся дня 26 мая від 6 год. рано і скінчила ся вечером, почім я приказав уступати поволи з позиций. Дух у войску єсть знаменитий.

Токіо 4 червня. Загальні страти Японців в битві коло Кінчов виносять 31 офіцирів і 713 вояків убитих а 100 офіцирів і 3460 вояків ранених.

Жид щось живо заговорив до сина і відтак обертаючи ся до Дими, сказав дуже рішучо:

— Ну, коли ви такий упертий чоловік, що не дасте з собою поговорити, то ідіть собі, куди хочете. Я йду до ваґона, а ви можете собі робити, що знаєте.... Джон! Віддай панні клунок. Кождий робить, як єму найлїпше.

Джон усьміхнув ся, але не спішив ся з віддаванєм клунка. Матвій взяв Диму за руку і сказав:

— Ей, що там. Ходи!

— Підемо — сказала й Анна боязливо.

— Га! Що маю робити! Тут здаєсь ся, му сить чоловік до всього привикати — відповів Дима і гнївно пустив ся з клунком на плечи сходами в гору.

В половині висоти сходів сидів при столику спокійний Американець, котрому жид дав монету, за котру Американець видав єму пять білєтів. Ті білєти кинув Борк до скляної скриночки і всї пійшли ще висше і вийшли на гору на поміст.

Поїзду ще не було. Поміст був на тій самій висоті як третий поверх домів. Долиною ходили люди, їздили великі тягарові вози; над ними по синім небі перелїтали хмари, білі і ясні, цїлком такі самі, як у нас. „Та хмара — погадав Матвій — перелетить через море і чужі краї, прийде над Лозище і відібє ся в тихім зеркалі нашої річки, буде бачити хати і людий, що виїздять на поля і з поля вертають, як Бог приказав драбинастими возами. Чи хто в Лозищи подумає, що двох Лозівців в тій хвили стоїть тут в чужім місті, де їх висьміюють, не мов би они не були християнами і приїхали сюди на глум.... Стоять тут ні на земли ні на горі і хотять на якійсь машині перелетїти через воздух.“ — „Боже“ — гадала в тім самім часї Анна — коли то заломять ся і ми всї попадаємо разом з машиною на камінну улицю! Ісусе Христе, Матінко Божа! Всякоє диханіє да хвалить Господа! — Дима лиш глядів перед себе і гриз свій довгий вус....

На шинах показав ся в віддаленю якийсь кружок і наближав ся, ріс, більшав, зелїзо брячало і стогнало під ногами і вскорі надлетів на поміст, де стояли, цїлий поїзд. Раздав ся скрипіт і скреґіт, поїзд задержав ся, двері отворили ся і кільканайцять людий перейшло поспішно по при наших Лозівців. Онже повсїдали до ваґона і за хвилю поїзд рушив і біг з цїлим розгоном, так що вікна домів лише мигали.

Матвій замкнув очи. Анна перехрестила ся під хусткою і шептала молитви. Дима розглядав ся визиваючи довкола себе. Він гадав, що сидячі у ваґонї Американці будуть так само оглядати баранкові шапки і білї полотнянки, як ті уличники, а може й обкинуть їх недоїдженими овочами. Але ті Американці були очевидячки поважні люди. Нї один не витріщував очий і нї один не усьміхав ся. То подобало ся Димі і він успокоїв ся.

Відтак поїзд задержав ся; наші земляки висїли щасливо і зійшли знов по сходах на улицю.

(Дальше буде).

НАДІСЛАНЕ.

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·46, 8·05 рано, 12·39, 3·00 і 4·30 по полудни, 6·00, 8·04 і 9·12 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята).

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 7·10 рано, 9·30 і 11·45 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·17 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Жовкви** 11·10 вечером (що недїлї).

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).